

Enid Blyton

Slávná 5

V ÚZKYCH

Slávná 5

Slávná 5

V ÚZKYCH

Enid Blyton®

slovar

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton: FIVE GET INTO A FIX
THE FAMOUS FIVE. Five Get Into a Fix
© 1958 Hodder & Stoughton Limited.
Translation entitled: Päťka v úzkych
© 1991 Hodder & Stoughton Limited.
Translation by Mária Klenková 1996, 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6517-7
www.slovart.sk

Obsah

1. Mizerné Vianoce	7
2. Cesta do Magga Glen	15
3. Koniec cesty	23
4. Na starej farme.....	31
5. Mohlo byť aj horšie!	39
6. Čudná postavička	47
7. Opäť na farme	55
8. Smer chatka	63
9. Nevšedná historka	71
10. Uprostred noci	78
11. Čosi neuveriteľné	85
12. Na kopcoch.....	93
13. Aily prekvapuje	101
14. Aj Morgan prekvapuje	109
15. „Čo sa deje, Timmy?“	117
16. Aily si to rozmyslí.....	125
17. „Veľká, veľká diera“	133
18. V panskom sídle.....	141
19. Strhujúce okamihy	149
20. V srdci hory	158
21. Fíha, zázrak!	166
22. Koniec dobrý, všetko dobré!	175

1.

Mizerné Vianoce

„Poviem vám, decká, takéto nanič Vianoce som ešte nezažil,“ vzdychol si Dick. „Dočerta, to sú teda prázdniny.“

„George má skrátka smolu,“ ozval sa Julian. „Príde k nám sviatkovať, a takto neslávne to dopadne. Fuj, hnusná chrípka! Tá nás teda dostala! A všetkých, aby nikomu nebolo ľúto. Zaláhli sme ako podľatí.“

„Veru, Vianoce v posteli, úplná katastrofa,“ prikývla George. „A najhoršie je, že som nemohla nič jesť. Niečo príšerné! Stôl plný dobrôt, a človek nemá na nič chuť! Neverila by som, že sa mi také niečo stane!“

„Ešte šťastie, že Timmy neochorel. Predstavte si, že by aj on kýchal a kašlal ako divý,“ nadhodila Anna a pohladkala psa. „Ty naše zlato, sedel si pri nás, kým sme sa potili v perinách.“

„Haf,“ potvrdil vážnym tónom Timmy. Tieto sviatky teda naozaj nevyskakoval od radosti. To tu ešte nebolo. Štyria z Päťky v posteli a samý kašeľ a kýchanice! Kto to už mal počúvať!

„Aspoňže sme už znova na nohách,“ ozval sa Dick. „Hoci, priznám sa, mám ich ako kláty. Ako by mi ani nepatrili.“

„Nehovor, aj ty?“ vyhrkla George. „Už som sa bála, že iba moje sú ako z dreva!“

„Všetci sme na tom rovnako,“ usúdil Julian. „No nič, hlavne, že sa už trochu hýbeme. To je základ. Ešte deň, dva a dostaneme sa do formy. Nemáme veľmi na výber! Na budúci týždeň sa už začína škola. Dovtedy musíme byť fit!“

Všetci zastonali a nešťastné vzdychy korunoval zborový kašeľ.

„Odporný vírus! Lezie mi na nervy!“ rozhorčovala sa George. „Stačí sa zasmiať či, nedajbože, zvýšiť hlas a už nás dusí. Mňa z toho kašľa porazí. Neuspím celé noci!“

Anna podišla k obluku.

„Už zase trochu nasnežilo. Všetko je pekné biele. Keď si pomyslím, že sme mohli byť celučičký týždeň vonku. Ochorieť cez prázdniny je asi to najhoršie.“

George sa pridala k Anne a spolu hľadeli von. Na ceste pred domom zastalo auto, vystúpil z neho zavalitý chlapík s usmievavou tvárou a náhlivo zamieril k bránke.

„Ide náš pán doktor,“ oznámila Anna. „Stavím sa, že nás všetkých vyhlási za zdravých a vyšle do školy, aby sme ani náhodou niečo nevymeškali! Budúci týždeň už zaberáme, decká!“

O chvíľu sa vo dverách zjavil lekár a s ním i pani domu – Julianova, Dickova a Annina mama, strha-

ná od únavy. Nečudo, nemala to ľahké – starať sa celé sviatky o štyri choré deti a zúboženého psa, to dá zabrať!

„Tak tu ich máme, naši maródi sú už na nohách,“ oznamovala. „Ibaže trochu zničeni, však, pán doktor?“

„To prejde. Raz-dva sa z choroby vystrábia,“ zhodnotil doktor Drew a zaradom vyšetřil všetkých štyroch. „George je na tom najhoršie. Vidí sa mi, že nie je taká silne stavaná ako ostatní.“

George sa zapýřila, zjavne podrážděná. Dick na ňu šibalsky pozrel.

„Úbožiatko naše, najslabšie z rodiny,“ uškrňal sa. „Schytalo najvyššiu teplotu aj najhorší kašeľ a vôbec...“

Vetu ešte ani nestihol dopovedať, a už ho umlčala poduška. George sa vzchopila, v zlosti schmatla tú najväčšiu a šmarila ju do podpichovača. Dick neváhal, hodil ju späť a všetci, aj George, sa rozosmiali. Kašeľ na seba nedal čakať, dusilo všetkých štyroch. Lekár zbystril sluch, dlaňami si nastavil obe uši.

„Budú sa môcť vrátiť do školy, pán doktor?“ ozvala sa pani domu s neskrývanou obavou.

„Tuším áno, pravdaže, najprv sa však musia zbaviť toho kašľa,“ usúdil lekár a zahľadel sa na zasneženú krajinu za oblokom. „Rozmýšľam... nie, nemyslím si, že by to bolo možné... no predsa.“

„Čo predsa?“ spozornel zaraz Dick. „Chcete nás vyslať na lyžovačku do Švajčiarska? Súhlasíme, pán doktor. Super nápad!“

Lekár sa schuti zasmial.

„Nepreháňaj, chlapče. Nie, nemyslel som práve Švajčiarsko. Stačí niekam do kopcov, blízko mora. Skrátka na svieži horský vzduch, kde nie je príliš chladno, no udrží sa tam sneh, aby sa dalo sánkovať a lyžovať. Švajčiarsko je drahý špás a nie hneď za rohom. Ale to isto viete.“

„Pravdaže,“ prikyvoval Julian. „Bojujeme síce s hnusnou pliagou, ale preto nás ešte nepošlú do lyžiarskeho raja! Týždeň niekde na horách by nám však bodol!“

„To vieš, že hej!“ zvolala George, v očiach ohníčky. „Určite by nám to vylepšilo tieto pokazené prázdniny! Máme ísť sami, pán doktor? Nám by sa taký výlet strašne rátal!“

„Chápem, George, no niekto by na vás rozhodne mal dohliadnuť. To však už nechám na vašich rodičov,“ zhrnul doktor Drew.

„Tie hory sú svetový nápad,“ ozval sa Julian. „Čo ty na to, mami? Istotne by ti prospelo, keby sme na chvíľu vypadli z domu. Si unavená. Veď sme ti dali poriadne zabrat.“

„Ak vám to pomôže prečistiť dýchanie a prestanete kašľať, tak bez debaty,“ usmiala sa mama. „A priznám sa, uvítam aj trochu odpočinku pri predstave, že vám je niekde dobre. Ešte sa poradím s vaším otcom.“

„Haf!“ pripomenul sa Timmy, obe uši nastražené, a skúmavo pozeral na lekára.

„Hlásí, že aj on sa potrebuje zotaviť,“ vysvetlila George. „Rád by vedel, či môže ísť s nami.“

„Pod' sem, Tim, vyplaz jazyk a ukáž labku, či nie je veľmi horúca,“ prihovoril sa lekár vážnym tónom chlpáčovi a vystrel ruku. Timmy mu poslušne podal labu.

Ozval sa zborový smiech a štvorica maródov sa rozkašlala. A nie hocijako! Lekár iba krútil hlavou.

„Načisto ako staré hrnce! Moja chyba. Nemal som vás rozosmiať. Teraz sa s vami rozlúčim a uvidíme sa až tesne pred nástupom do školy. Vaša mama mi už dá vedieť, kedy sa na vás mám prísť pozrieť. Tak sa teda majte a užite si zvyšok prázdnin.“

„Rozkaz!“ zvolal Julian. „A ďakujeme za starostlivosť. Len čo prestaneme kašľať, pošleme vám pohľadnicu!“

Doktor Drew odišiel a v izbe sa začali radiť.

„Všakže môžeme niekam ísť, mami?“ ozval sa dychtivo Dick. „A to čím skôr! Koncertujeme ti tu vo dne v noci. Už toho kašľa musíš mať plné zuby!“

„Dá sa to prežiť, ale treba s tým niečo robiť. Rozhodne vás niekam pošlem. Na taký týždeň až desať dní,“ uvažovala mama. „Otázka je len kam? K George na Kirrinovskú chalupu? Asi ťažko, nie je to dosť vysoko... a Georgin otec by sa určite nepotešil, keby mu do domu prikvitli štyri rozkašľané deti.“

„Čistá pravda. Hneď by sa zbláznil,“ zhodnotila George. „Vyrútil by sa z pracovne, vletel do obývačky a zareval by: Kto to tu zasa...“

Len čo však George zvýšila hlas, prihlásil sa kašeľ a ukončil jej divadelný výstup.

„Dobre, George, chápeme, bež sa chytro napit' vody.“

Rozprava pokračovala a kým usilovne premýšľali, kam by tak mohli ísť, vonku husto snežilo. Dick až zajasal, keď podišiel k obloku.

„Pánečku, keby sme len našli nejaké dobré miesto hore v kopcoch, tak ako vravel pán doktor. Miestečko, kde by sa dalo sánkovať a lyžovať. Možno sa nám aj zadarí. Teší ma už len to pomyslenie! A nech len sneží a sneží!“

„A čo tak kontaktovať nejakú cestovku – možno majú niečo prijateľné v ponuke,“ navrhla mama. „Nejakú malú chatku hore v lesoch. Idem na to!“

Mamino úsilie však bolo márne.

„Nie, nemáme,“ znelo zo slúchadla. „Nemôžeme vám nič ponúknuť, veľmi ľutujeme. Naše letné chatky sú v zime zatvorené. Nie, chatky v zimných strediskách sú vypredané.“

A potom, ako to už býva, nastal nečakaný zvrät a bolo po probléme. Riešenie prišlo zo strany, kde s tým nikto nerátal. Na scéne sa objavil postarší pán Jenkins, čo sa staral o záhradu. V ten deň nemal veľa roboty, odmetal iba sneh z chodníka. Všimol si pohľady detí za oknom, usmial sa na ne a podišiel bližšie.

„Tak ako? Už je lepšie? Nemáte chuť na jablká? Tie neskoré už pekne dozreli. Mama síce vravela, že vám nejdú na chuť jablká ani hrušky, no možno sa to už zmenilo.“

„Uhádli ste! Dáme si!“ kričal cez sklo Julian. Neodvážil sa však otvoriť okno, aby nenazlostil mamu, že vystrkuje von holú hlavu. „Prineste nám z nich, pán Jenkins. Poďte si s nami poklebetiť!“

A tak pán Jenkins prišiel aj s košíkom zrelých žltých jablák a chutných zlatistých hrušiek.

„Tak, ako sa vám darí?“ zatahol po walesky, keďže pochádzal z tamojších hôr. „Ste trochu bledí aj pochudnutí. Mali by ste ísť do waleských kopcov. Horský vzduch by vám iba prospel!“

Na zvráskavenej tvári mu zaihral úsmev, košík koloval, deti si pochutnávali na ovocí.

„Horský vzduch – jasné, presne to nám naordinoval pán doktor!“ zvolal Julian a zahryzol do šťavnatej hrušky. „Najradšej by sme hneď vyrazili do hôr. Neviete náhodou o nejakom dobrom mieste?“

„Akoby som to povedal – moja teta Glenys prenájíma v lete izby turistom,“ začal Jenkins. „A je to výborná kuchárka. Len neviem, či by bola ochotná kuchárčiť aj v zime, predsa len vonku je sneh, ľad a všetko je iné. Farmu má na úbočí a svah sa zvažuje priamo do mora. V lete je tam krásne, no teraz všetko zasnežené.“

„Ale veď to je práve ono!“ vyhrkla natešene Anna. „Hej, Ju, zavolajme mamu! Mami! Mami! Môžeš na chvíľu?“

Pani domu ihneď pribehla, zjavne vydesená, že niekomu znova stúpila teplota. Na svoje veľké prekvapenie však v izbe zočila záhradníka, a ešte väčšmi žasla, keď zo seba deti vysypali novinu, čo sa od neho práve dozvedeli. Ani Timmy nezostal ticho, radostne sa rozbrechal. Záhradník iba postával a v pomykove žmolil starý klobúk.

Rozruch a nadšenie urobili svoje a vyvolali ďalší záchvat kašľa. Julian aj Dick sa začali dusiť.

„Chlapci, už aj choďte hore do izby a dajte si tie kvapky proti kašľu. Ja sa pohováram s pánom Jenkinsom a zistím, čo treba. Nie, Dick, ani slovo. CHODŤ!“

Poslúchli a už ich nebolo. Mama sa zatiaľ porozprávala s ohromeným záhradníkom.

„Došľaka aj s kašľom!“ paprčil sa Dick, vzal fľaštičku s kvapkami a odrátal si potrebnú dávku. „Dúfajme, že mama dačo dohodne s Jenkinsovou tetou. Musím odtiaľto vypadnúť a zbaviť sa toho kašľa, lebo mi z toho fakt zašibe.“

„Stavím sa, že pôjdeme k tej starej panej. Hádam sa len nad nami zľutuje. Vieš, Dick, takéto nečakané nápady zvyknú vyjsť.“

Julian sa nemýlil. Vyšlo to. Vlastne mali šťastie, že sa mama ešte zjari zoznámila s Jenkinsovou tetou, keď prišla navštíviť svojich príbuzných. Záhradník si považoval za česť priviesť ju a predstaviť panej domu. A tak, keď sa chlapci vrátili do obývačky, čakali ich dobré správy.

„Práve volám starej pani Jonesovej, Jenkinsovej tete,“ oznámila mama. „Ak vás prichýli, o deň-dva štartujete aj s tým hnusným kašľom v kufri!“

2.

Cesta do Magga Glen

Raz-dva bolo všetko dohodnuté. Stará pani Jonesová s neuveriteľne mladistvým hlasom nadšene súhlasila. Pravdaže, postará sa o deti, sľubovala po telefóne.

„Áno, rozumiem. Nemajte obavy, tu sa z toho kašľa hneď vyliečia. A ako sa má môj synovec Ivor Jenkins?“

„Mami! Povedz jej, že berieme aj psa,“ šepkal Julian mame do ucha. George totiž zúrivo gestikulovala, ukazujúc na Tima a potom na telefón, pri ktorom postávala jej teta a trpezlivo počúvala zdĺhavé reči staručkej farmárky.

„Uhm, áno, pani Jonesová. Mám však ešte jednu prosbu. Môžu si deti priviesť aj psa?“ dostala sa konečne k slovu mama. „Čože?! Vy máte siedmich? Kristepane! Aha, chápem, sú to ovčiarske psy...“

„Sedem psov, Timmy! Čo ty na to?“ šepla George Timovi a ten hneď pochopil, chvostisko sa mu rozvrtelo. „Sedem kamošov! To bude naháňačka!“

„Psst!“ zahriakol Julian sesternicu. Neušlo mu, že mama na ňu vrhla podráždený pohľad. Bol veľmi vďačný, že všetko šlo ako po masle a pobyt na horách, s ktorým ani nikto nerátal, sa podarilo vybaviť tak rýchlo. Choroby už mali všetci plné zuby. Nálada sa zhoršovala, už nevedeli, čo robiť. No zrazu zmena! Vypadnú z domu – paráda! Premýšľal, kde sú odložené lyže...

Plánovaná cesta všetkých potešila. Nálada stúpila. Prázdniny sa predlžujú, škola sa ešte nezačína! Už sa však nebudú ponevierať po dome v nádeji, že sa niečo zomelie. Niečo, čo naruší jednotvárnny sled dní! Timmy sa konečne prebehne. Vezmú ho na dlhé prechádzky. A Päťka bude opäť raz na voľnej nohe, tak ako jej to najviac vyhovuje.

Pán Jenkins ochotne vyhladal v kôlni športové potreby a všetky sánky i lyže poprinášal do domu, aby ich prezreli a vyčistili. Konečne nejaká zábavná činnosť! Od námahy deti síce drhlo odušu, ale už ten otravný kašeľ viac-menej ignorovali.

„Ešte dva dni a vyrážame!“ radoval sa Dick. „To sa už dá prežiť. A nemali by sme si vziať aj korčule?“

„Nie. Jenkins vraví, že nikde v okolí sa nedá korčuľovať,“ ozvala sa George. „Už som sa ho na to pýtala. Jéj, Ju, pozri na tú kopu vlnených vecí, čo práve privliekla vaša mama. Tuším by sme mohli zamieriť aj na severný pól!“

„Fíha, mami! Ak si toto všetko navlečieme, budeme ako medvede a asi si ťažko zalyžujeme!“ zvolal Julian. „Páni, šesť šálov! Povedzme, že do jedného zababušíme Tima, no i tak jeden zvýši.“

„Šály môžu aj prevlhnúť, nezaškodí mať suché v rezerve,“ vysvetlila mama. „A nezabúdaj, že idete autom. Batožina nie je problém. Aj keď vás neviem ako nabalím, auto to odvezie.“

„Vezmem si aj ďalekohľad,“ oznámil Dick. „Človek nikdy nevie. Môže sa zísť. Počúvaj, George, dúfam, že Timmy sa skamaráti s farmárskymi psami. Inak očakávam horory. Poznáš ho. Občas sa rozzúri, keď zistí, že sa venujeme aj iným psom.“

„Neboj sa, nebudú s ním problémy. Predvedie bezchybné správanie,“ vyhlásila George. „Vlastne ani nechápem, prečo by sme sa mali venovať iným psom, keď máme Tima.“

„Pochopil som, pani učiteľka,“ zažartoval Dick. George v okamihu prestala leštiť lyže a šmarila do bratranca handru. Sláva! Veci sa znova dostávali do normálu!

Keď nastal čas odchodu, deti sa už cítili oveľa lepšie, iba kašeľ sa ich držal ako kliešť!

„Dúfajme, že sa tej pliaga zbavíte,“ prihovorila sa mama Julianovi. „Pochop, Ju, veľmi ma to trápi. Zle sa počúva, ako vás vo dne v noci dusí a dusí.“

„Viem, mami, prežila si si s nami menšie peklo!“ objal mamu Julian. „Bola si úžasná. Určite si poriadne vydýchneš, keď nás vypravíš z domu.“

Naveľa sa na zasneženej ceste objavilo auto a zastalo pri dome. Prenajali si ho v požičovni. Našťastie bolo veľké a zmestila sa doň hĺba batožiny. Šofér, veselý chlapík, spolu s Jenkinsom raz-dva naložili kufre i tašky do batožinového priestoru. Sánky a lyže potom šikovne pripevnili na strechu.

„To by sme mali!“ zvolal šofér. „Všetko je pekne naložené, upevnené a navyše štartujeme zavčasu, takže do cieľa by sme mali doraziť ešte pred zotmením.“

„Aj posádka sa nalodila,“ zažartoval Julian. Chlapík prikývol, usmial sa a sadol za volant. Dick zaujal miesto na prednom sedadle, ostatní traja si sadli dozadu a Tima si posadili dolu k nohám. Pravda, dlho tam neobsedel! Chcel sa pozeráť von oknom, pohľad na krajinu ho lákal práve tak ako deti.

Všetci si poriadne vydýchli, keď auto naštartovalo a opatrne sa šinulo dolu cestou na hradskú. Konečne vyrážajú na cestu! Jenkins stál pri bráne a kýval im na rozlúčku.

„Pozdravte odo mňa moju milú tetu!“ zvolal a ztvoril za nimi bránu.

Šofér bol veľmi zhovorčivý. Deti sa mu pošťožovali, aké majú za sebou mizerné prázdniny a ako veľmi sa tešia na pobyt na horách, s ktorým ani nerátali. Šofér sa zasa rozhovoril o sebe a o svojej veľkej rodine. Bolo veru o čom rozprávať, veď pochádzal z dvanástich detí. A tak rozprávanie zabralo hodný kus cesty.

Po čase si urobili prestávku na malé občerstvenie a na svoje prekvapenie zistili, že po prvý raz odkedy ochoreli, sa s chuťou pustili do jedla.

„No toto! Tie chlebíky mi normálne dobre padli!“ prekvapila sa George. „Aj tebe, Anna?“

„Uhm, chuťové poháriky začínajú opäť fungovať. Už nemám pocit, že jem piliny,“ zasmiala sa Anna. „Timmy, zlatičko, už sa ti nebude vodiť tak dobre – vracia sa nám apetít!“

„Veru, kamoško, postaral si sa o prázdne tanie-
re, kým sme maródili,“ nadviazal Dick. „Zošrotoval
si všetko, čo sme do seba nedostali. Fuj, tá varená
ryba! Chutila ako dusený sveter!“

Nezdržali sa smiechu a kašeľ sa neodkladne pri-
hlásil o slovo. Šofér načúval a pokyvoval hlavou.

„Poviem vám, nie je to maličkosť. Grúlite jedna
radosť. Pripomína mi to časy, keď nás všetkých dva-
nástich naraz prikvačil somársky kašeľ. Húkali a za-
výjali sme ako požiarnické sirény!“

Žartovné prirovnanie sa stretlo s patričným ohla-
som. Znova sa smialo a kašľalo, no deti si otravný
kašeľ už ani nevšímali. Verili, že sa s ním čoskoro
rozlúčia, len nech sa už konečne môžu trochu pre-
behnúť na čerstvom vzduchu a fujazdiť dolu kop-
com na sánkach a lyžiach!

Bola to dlhá cesta. Po jedle si štyria pasažieri
zdriemli a šofér sa iba usmieval. Spokojne odfuko-
vali, rozvalení na sedadlách, hlavy im podchvíľou
kľuckali nabok. Piaty pasažier však nespál. Opatrne,
aby nezobudil George, sa šuchol k okienku a v du-
chu si želal, aby bolo stiahnuté a on si mohol vystr-
čiť ňufák do vetra. Timmy zbožňoval cestovať au-
tom a vykláňať sa von.

Zaparkovali v malom mestečku pred čajovňou
na skorý olovrant.

„Nezaškodí sa nám trochu povystierať,“ oznámil
šofér a vystúpil z auta. „Ja si teda rozhodne musím
rozchodiť nohy. Idem si dať niečo do bufetu oproti.
Mám tam fúru kamošov, rád s nimi prehodím reč.
Vy si zájdite sem do čajovne a objednajte si maslové

lievance. Verte mi, oblížete si všetky prsty! Stavím sa po vás o štvrt' hodinky. Budem presný, aby sme na farmu dorazili ešte za vidna. Dni sú teraz krátke a čaká nás ešte dobrá hodinka cesty. Rátam však, že dnes bude svietiť mesiac a poradí si s tmou.“

Posádke auta dobre padla malá rozcvička. Timmy vyskočil von ako na pružine a bláznivo sa rozbrechal. Radosť ho však prešla, len čo zistil, že si urobili iba prestávku. Už dúfal, že sú v cieľi cesty. Potešil ho však veľký lievanec z čajovne. Najprv z neho zlízal maslo a potom sa doň pustil. Všetci sa na ňom dobre zabávali.

„Vieš, Timmy, aj ja by som ho najradšej jedla ako ty, no to sa nesluší!“ vysvetľovala mu Anna. „Prosím pekne, odnes si tú svoju dobrotu trošku ďalej, nezamasti mi topánku.“

Zjedli po dvoch lievancoch a zapili ich šálkou horúceho čaju. Julian kúpil aj čokoládové keksíky. Čuduj sa svete, prepadol ho hlad. Maslové lievance ho nezasýtili.

„Úžas, že človek je znovu aspoň trochu hladný, keď predtým nezniesol pohľad ani na chlieb s maslom! Fakt sme museli byť veľmi chorí, keď sme sa nedali nalákať ani len na jahody so šľahačkou. Chudera mama, tá si s nami užila!“

„Nohy mám ešte trošku drevené,“ prehodila Anna, keď sa vracali k autu. „Ale už sú na tom oveľa lepšie, chvalabohu. Začínam si ich cítiť.“

Znova vyrazili na cestu. Už boli vo Walese a v diaľke sa začínali črtať hory. Nastal jasný večer, takže videli aj zasnežené štíty. Prekvapilo ich však, že

u nich doma bolo navôkol viac snehu než v tomto hornatom kraji.

„Páni moji, azda sa len ten sneh nezačal roztápať,“ starostil sa Dick. „Na kopcoch je to okej, ale tu dolu v údolí sa nejako stráca.“

Minuli smerovú tabuľu.

„Cymryhlli,“ čítal nahlas Julian. „Všimli ste si tú smerovku?“ spýtal sa šoféra. „Dúfam, že som to dobre prečítal. „Teraz by už mala nasledovať smerovka na Magga Glen, však?“

„Áno. Iste sme už niekde blízko,“ usúdil šofér. „Tiež som v strehu. Čudné, že sme doteraz nijakú nevideli.“

„Božičku! Azda sme len nezablúdili! O chvíľu je tma,“ šepala Anna. Auto vytrvalo napredovalo.

„Dobre by bolo doraziť aspoň do nejakej dedinky,“ ozval sa Julian. Široko-ďaleko však nebolo nijaké obydlie a nevideli ani nijakú smerovú tabuľu. Na zem sa znášal súmrak, ukázal sa aj mesiac a skúpo im svietil na cestu.

„Ste si istý, že ideme správnym smerom?“ spýtal sa Dick šoféra. „Cesta už začína byť hrboľatá a kraj je ako vymretý. Nikde nijaké obydlie.“

„Možno ani nejdeme správnym smerom,“ pripustil šofér a spomalil. „Fakt si neviem predstaviť, kde sme mohli zle odbočiť. Tuším sa blížime k moru.“

„Tam je odbočka doprava!“ zvolala George, keď zvolna pokračovali v ceste. „A vidím aj nejakú tabuľu!“

Zastavili pri smerovke, neveľkej plechovej tabuľke.

„Staré veže,“ čítal, „žiadne Magga Glen,“ ne-
skrýval sklamanie Dick. „Myslíte, že je to názov síd-
la alebo nejakej budovy? Máme vôbec dáku mapu?“

Nemali.

„Zvyčajne ju nepotrebujem,“ vysvetlil šofér. „Ten-
to kraj však nie je dobre značený, priznávam, teraz
by sa mi zišla. Tuším sa mrkneme doprava na tie
Staré veže. Možno nás tam usmernia na správnu
cestu.“

A tak odbočili doprava a auto sa začalo pomaly
driapať nahor po strmej kľukatej ceste.

„Veď to je ako hora!“ zvolala Anna, nos nalepený
na okienku. „Jéj, už niečo vidím! Dom s vežami –
tam na úbočí. Určite je to ono.“

Priviezli sa k masívnej drevenej bráne. Do očí
im zaraz udrela veľká tabuľa a na nej výrazným
čiernym písmom:

VSTUP ZAKÁZANÝ!

„Fíha, aké pekné privítanie!“ hneval sa šofér.
„Vstup zakázaný! A prečo? Počkajte, tam je nejaká
vrátnica. Idem sa spýtať na cestu.“

Nemal sa však koho. Všade tma, nikde živej du-
še. Zlostne zabúchal na dvere. Nijaká odpoveď. A čo
teraz? Čo budú robiť?